

Onderkoeld

Flarden wolken openen zich boven de enorme witte deken onder me. De piloot van Finnair zet de landing in op vliegveld Rovaniemi. In mijn maag kriebelt het als het landingsgestel met een schokje open klikt. Alles gaat goed. Op het vliegveld verzet ik mijn horloge. Het is hier een uur later dan in Amsterdam. Was het slim om dit in mijn eentje te doen? Mijn vriendin Saskia was enkel te porren voor een zomervakantie en mijn zus had weer eens geen geld. Het had me dit keer voor het eerst niet tegengehouden. Sinds mijn vijftiende, na het zien van een reisprogramma, droom ik van een sneeuwscooterexcursie in Lapland. Het ruige gebied, de stilte en vooral de eindeloze witte vlaktes. En had ik niet iets te vieren met mezelf? Zes maanden zonder Marcel. Dat was best een feestje waard. Natuurlijk was ik somber, die eerste weken zonder hem. Ik had gehuild en medelijden met mezelf gevoeld. Maar na de eerste maand zonder geruzie, zonder de rotzooi in huis waarop hij patent leek te hebben en zonder zijn eeuwige gezeur aan tafel omdat Marcel enkel de drie P's – patat, pannenkoeken en pizza – bliefde, kreeg ik rust. En plezier. Ik bereidde witlofschotels, pompoensoep en zelfs een keer cheesecake. Er was niemand die commentaar gaf. Niemand die met zijn ogen rolde als Saskia en ik een fles witte wijn opentrokken. Na de zesde week zonder Marcel was ik weer mijn oude zelf. Vrolijk. Bruisend. En zo onbevreesd dat ik, zelfs toen mijn zus én Saskia afhaakten, tóch de winterwondervakantie naar 't Finse Lapland boekte. Een hele week, vlak voor kerst. Een cadeau voor mezelf. Ik los mijn jeugdroom in. En na die vervulde droom zit ik dit jaar het oersaaije kerstdiner bij mijn ouders ook wel weer uit, al kan ik niet zeggen dat ik me verheug op de doorgekookte spruiten en de jaarlijkse varkenshaas die zo hard is als een hondenklui. Met mijn koffer loop ik naar een koffiezaakje waar zoals afgesproken iemand van het hotel op me wacht. De dame in het donsjack wijst naar een Landrover met grote koplampen op

Zes maanden is Loa inmiddels single. Hoog tijd voor een nieuw avontuur. Ze besluit in haar eentje naar Lapland te gaan voor een sneeuwscootertocht. Maar of dat nu zo'n slim idee is...

TEKST EVELINE KAPPAH

de bullbar en een neon kerstboom op het dashboard. Buiten ruikt het fris. *Crispy*, zou Sas zeggen. Ik hoor zacht geknispert begrijp dat dit de metalen spikes zijn van de autobanden van passerende auto's die grip zoeken in de sneeuw.

"Je krijgt een leuke kamer", zegt de dame. "En ik begrijp dat je morgen een scootertocht gaat maken?"

Ik knik. Ik kan niet wachten. En als het me bevalt, huur ik de sneeuwscooter de dag erna ook. En de dag daarna, net zolang tot mijn week om is en ik pasgevallen sneeuw over mijn wangen heb voelen glijden en mijn nieuwe muts wit is van de sneeuw. In de Landrover druk ik van opwinding mijn knokkels zo diep in mijn jeans dat ze wit worden. Eindelijk ben ik in Finland.

De volgende ochtend staat een opgeschoten jongeman voor het hotel naast een scooter op twee brede ski's. Op het zadel ligt een helm klaar.

"Je mag hem wat mij betreft ook meteen een week houden. Dan kun je de omgeving verkennen. Bij vertrek rekenen we de gereden kilometers af. Ik zie dat je de kledingvoorschriften uit de mail keurig hebt opgevolgd. Draag je ook een tweede paar handschoenen en sokken?"

Braaf knik ik. Mijn ogen moeten glans geven, want hij wijst naar de helm.

"Zet hem maar op. Als hij niet lekker zit, kan ik hem nu nog ruilen."

De helm past gelukkig perfect. Ik leg hem terug op het zadel en luister naar instructies over gas geven, sturen, en waar de handverwarming op het stuur zit. Het is buiten zestien graden onder nul.

Stoer stap ik op het zwarte vaarta. Hij glimt en lonkt naar me. "Kom op, Loa, trap me op mijn staart", lijkt hij te zeggen.

De instructeur vraagt me voorzichtig gas te geven om de kracht van de scooter te 'voelen'. Daarna controleert hij of

mijn helm goed is vastgemaakt en of de veiligheidskabel om mijn pols correct vastzit aan het contact. "Als je eraf valt, schakelt de motor zichzelf uit. Er kan niets misgaan!" Langzaam kom ik in beweging.

"Gewoon de route met de groene pijlen volgen. Die duurt vier uur. Halverwege kom je een restaurant tegen en dan rijd je via een andere weg weer terug naar hier. Veel plezier!" De jongeman schreeuwt me achterna als ik voorzichtig gas geef. De imposante sneeuwscooter is zoveel stoerder dan ik ooit verwachtte. Ik draai een rondje voor het hotel om extra vertrouwen te vinden nu de instructeur nog in de buurt is. Hij streekt zijn duim naar me op. Dan hobbel ik over een bergje sneeuw naast de weg en draai heel voorzichtig het gas verder open. Een kreet van opwindning ontsnapt uit mijn mond. Daar ga ik!

De eerste groene pijl leidt me naar een smal pad. De scooter stuurt zwaarder dan een fiets, maar wat een kracht zit erin. Ik rem af voor elke bocht en sukkel verder, genietend van de hoge dennen met besneeuwde toppen. Ik hap naar adem – zo mooi is het hier – en geniet van de stilte, tot ik geronk hoor. Zo'n tachtig meter voor me zoeft een felrode sneeuwscooter met brullende motor van links naar rechts. Achterop zit een goudkleurige kras. Sneeuw stuift als poedersuiker achter deze snelheidsmaniak omhoog, maar daar lijkt het deze Hells Angel op ski's om te doen. Ik neem gas terug en beleef de witte vlakke intens. Bang om te verdwalen ben ik niet. De instructeur vertelde me dat er een tracker in de scooter zit. Als ik de pijlen kwijtraak, kan ik hem bellen en weet zijn computer precies waar ik ben. De rode scooter suist een heuvel op en komt door de snelheid een paar meter van de grond af waardoor hij lijkt te vliegen. De bestuurder staat op een trede. Wat een patser. Ik neem gas terug en laveer mijn zwarte bakbeest naar de volgende pijl. In de verte lijkt het daglicht paars.

Door de mist lijkt het of ik in Sprookjesland ben. Na een uur of twee zie ik een bordje met een vork en een mes. In de charmante Finse blokhuut bestel ik warme chocolademelk en een stoofschotel met kool en gehakt. Vooraf las ik dat alcohol drinken niet verstandig is met deze kou omdat de haarvaten in je huid wijder worden en je daardoor warmte verliest. Als ik wacht op mijn bestelling, zie ik door het raam weer de rode scooter met de gouden vlek. Wat een dichtbij zie ik dat het een vuurspuwende draak is. Wat een kitsch. In Finland bestaat er dus ook zoiets als scootertrug.

Ik lepel mijn eten naar binnen en drink van de mierzoete chocomel als mijn blik blijft hangen. Aan de tafel voor me zit op zijn minst Mister Universe. Wat is deze man onaards knap! Lang, gespierd, bruine ogen en blond haar. Hij drinkt

koffie en knijpt zijn ogen dicht als hij de menukaart op het krijtbord voor hem bestudeert. Vast een toerist en geen Fin. Nog twee keer kijk ik zijn richting op, maar Mister Universe negeert me tot mijn mok leeg is en mijn handen weer tintelen van verlangen naar het trillen van mijn stuur. Die hele vent en ook Marcel kunnen me gestolen worden. Net als de rest van de wereld. Ik wil genieten van elke minuut in prachtig Lapland.

Alles gaat perfect. Ik houd het stuur steeds minder krampachtig vast. Heel soms maak ik extra vaart en glijd door de sneeuw terwijl de scooter zijn eigen weg zoekt. Mijn tank zit nog meer dan de helft vol. Af en toe ontdek ik gaten in de ongerepte sneeuw: sporen van rendieren en volgens Google ook lynxen. Ik joel onder mijn helm. Dit is fantastisch! Tweehonderd meter na een groene pijl verspert een gevallen spar de weg. Wat nu? Het verhuurbedrijf bellen? Kom op Loa, spreek ik mezelf moed toe. Het is maar één boompje. Zo'n schijterd ben je toch niet? Ik rijd een klein stukje achteruit en stuur mijn scooter dan van het pad af, de ruige sneeuw in. Het voelt spannend en stoer tegelijk. Dit is leuk! Ik zet koers naar waar ik denk dat het pad weer verder gaat maar heb de smaak te pakken. Nog een klein stukje door de losse sneeuw. Hop, nog een bult. Nu ben ik degene die een kleine meter door de lucht suist. Meer gas, Loa. Pak dit moment.

*'Nog twee keer kijk
ik zijn richting op,
maar Mister
Universe negeert me'*

Ik denk aan Marcel die liever een visweekend naar België verkoos toen ik hem vlak na onze kennismaking voorstelde deze sneeuwsafari te boeken. Hoe heb ik het ooit twee jaar met hem uitgehouden? Ik geef extra gas. Dit is het leven! Ik mis de grote hobbel omdat mijn gedachten meer bij de afgelopen maanden zijn dan dat ik focus op de sneeuw. Ik vlieg omhoog, zweef in de lucht als een adelaar. En land dan met een harde plof op mijn buik in de poedersneeuw. Ik wil me omdraaien, maar dat gaat niet zo eenvoudig. De sneeuw zorgt er bij elke beweging voor dat ik dieper wegzak. Pas na veel draaien en wrikken rol ik centimeter voor centimeter op mijn rug. De paarse zon is gezakt en hangt nu laag boven de horizon. Ik herinner me de woorden van de instructeur dat de zon soms al rond twee uur 's middags ondergaat.

Het controledraaije bungelt aan mijn pols. De scooter ligt gekanteld naast me. Opstaan lukt niet. Ik zak steeds dieper weg in de sneeuw. Het lijkt wel drijfzand. De lage zon weerkaatst steeds minder licht waardoor mijn omgeving eruitziet alsof ik in een grijze tent lig. Voorzichtig haal ik mijn telefoon tevoorschijn. Ik zal de instructeur moeten bellen en hem advies moeten vragen. Ik ben vast niet de eerste die dit overkomt. Ik houd mijn telefoon met gestrekte arm voor me. Nul streepjes. Geen bereik. Ik schreeuw uit pure paniek in het grote niets. Shit, wat nu?

Ik heb het steeds kouder. Ik beef en ril. Door mijn val is een stuk been onbedekt. Een grote zonde bij deze temperaturen. Ik probeer de broekspijp van mijn skipak omlaag te trekken, maar rol dieper in de sneeuw. Dit moet ik niet doen. Straks ben ik niet meer zichtbaar.

Ik kan niet stoppen met beven. Nog een keer controleer ik de streepjes op mijn telefoon. Niets. Nada. Noppes.

Steeds langzamer gaat mijn ademhaling. Het trillen is gestopt. Ik heb de indruk dat mijn hartslag is vertraagd, maar ik durf mijn handschoenen niet uit te trekken om mijn polsslag te meten. Gadverdamme. Hoe lang lig ik hier al? Een uur? Tien minuten? Het voelt als een hele middag. Ik heb het koud. Zo koud. Ik wil mijn ogen sluiten voor een hazenslaapje, zo moe voel ik me ineens. En ik wil een warme douche. Of schuilen onder de buik van een ijsbeer. Ik word steeds duffer. Wat is mijn voornaam ook alweer? Ik lig onder een wit dekbed. Ik wil slapen. Ja. Dat wil ik. Dag allemaal. Zachte tikjes op mijn wang. De geur van patchoeli. Of is het sinaasappel?

"Missy?"

Ik ken de stem niet. Ik tast met mijn handen naast me in de sneeuw maar voel een zacht laken. Ik grijp om me heen. Een dekbed. Daarover een dikke plaid met een schapenwollen onderkant.

"Missy? Are you awake?"

Ik open mijn ogen en kijk recht in de bruine schijnwerpers

van Mister Universe. Een lok haar is voorovergefallen omdat hij voorovergebogen naast me zit. Ben ik in de hemel? Een grote glimlach voor me. "There you are." Een recht gebit. Glanzend. Wit.

Met zijn hulp kom ik overeind.

"Ik ben Tuomas", zegt hij in gebroken Engels. "Tuomas Heikkinen. Ik heb jou gevonden. Volgens mij was jij ook in het restaurant?"

Ik knik opnieuw en stel me voor. Verdorie, wat is deze Tuomas waanzinnig knap. Kijk die spierballen. Dan mag hij nog zo'n dikke fleecetrui dragen, ze knallen bijna uit de stof. "Bij het afrekenen vertelde iemand dat er een boom was omgevallen op de route. Het leek me een kleine moeite om die even op te ruimen. Ik zag je sporen in de sneeuw en vond je onderkoeld naast je scooter. Ik heb het verhuurbedrijf al gebeld dat je in orde bent."

Het lukt me om te glimlachen.

"Ga maar lekker slapen. Dan word je weer warm en breng ik je terug. Logeer je in de Elämyskylä Lodge?"

Mijn ogen vallen dicht voor ik antwoord kan geven. Langzaam zak ik achteruit. Er klost iets. Dan pas merk ik de twee warmwaterkruiken op. Eén op mijn buik en een bij mijn benen. Tuomas mag blijven.

Midden in de nacht word ik wakker. Ik voel me kiplekker. Mijn telefoon heeft weer bereik. In de openhaard gloeit nog wat hout en mijn redder heeft de lampjes van de kerstboom aangelaat. Een batterijkaars brandt op een houten dressoir naast een foto van een nog jonge Tuomas met zijn vader. Ze houden elk een hengel vast en zitten naast een wak. Volgens mij was deze man al knap toen hij nog een embryo was.

De gedachte aan Tuomas kriebelt in mijn buik. Waar is hij eigenlijk? Ik sta op. De vaat staat gewassen op het aanrecht. Aan de muur een diploma in een raal die ik niet kan lezen. Een koektrommel met een print van een hond op het deksel. Sneeuw tegen de ramen. Voor de deur glimt de rode scooter met de draak.

Ik sluipt de trap op en zie op een vide een tweepersoonsbed. Aan de kledingkast hangt een kerstkrans, gedecoreerd met gedroogde schijven sinaasappels. Tuomas lijkt te slapen, maar als een van de tredes kraakt onder mijn voeten, zie ik in het lichtschijnsel van het altijd schijnende Noorderlicht het glansje van zijn ogen.

"Kom." Hij tilt de dekens op. "Je mag niet afkoelen volgens de dokter. Slaap nog wat, dan maak ik zo ontbijt voor je." Ik denk aan Marcel met al zijn degelijkheid. Aan Saskia die me met geweld het bed zou induwen. Ik zie Tuomas' spierballen weer voor me. Zou hij net zo perfect zijn onder de dekens? Aarzelend laat ik mezelf naast hem glijden en rol tegen hem aan. Duw mijn billen iets naar achteren. "Nice and warm", zeg ik.

Tuomas wil gaan verliggen, hij duwt zijn onderlijf naar achteren, maar ik heb al gevoeld wat er groeit. Een grillimakkara,

de typisch Finse worst die ik in het hotel at met mosterd. "Sorry." Tuomas wil omrollen, maar ik duw mezelf nog een stukje verder zijn richting uit, zodat ik opnieuw tegen hem aanlig. Ik wiebel een beetje, zodat hij zeker weet dat ik dit niet per ongeluk doe. Als hij wil dan kan hij nu uit bed stappen of me wegduwen. Maar Tuomas blijft liggen. Drie hele minuten liggen we beschaafd naast elkaar en nog een keer rol ik zijn kant op zodat er geen twijfel is over mijn intenties. Dan tilt hij zijn arm op, trekt de dekens hoog over mijn schouder en bij het loslaten streelt hij zacht mijn hals. Zijn hand glijdt over mijn huid. Ik voel het tintelen tot diep in mijn binnenste. Om Tuomas aan te moedigen, kreun ik zacht. Met gesloten ogen stel ik me hem voor zoals hij in het restaurant zat. Zijn ogen licht samengeknepen. Zijn brede armen en zongebruinde gezicht. En die ogen... daar is de kriebel weer in mijn onderbuik. Opwinding borrelt omhoog. Tegelijk met het kloppen in mijn schaamstreek voel ik zijn warme handen onder de dekens glijden. Hij streelt mijn armen. Kietelt me zacht. Plaagt me. Ik kreun harder. Ik voel de stof van mijn T-shirt spannen als Tuomas zijn hand eronder duwt. Langer wachten lukt niet meer. Ik draai me om en zoen hem. Zachte lippen. Zijn ogen gesloten. De geur van deodorant. Kriebelhaartjes op zijn borst, een beschaafd plukje. We verkennen elkaar en ik voel mijn hart bonken. Ik spreid mijn benen, ben ontspannen en warm. Gebeurt dit echt? Het is als loom wakker worden. Nee, beter. Sex op het strand, de brandende zon boven ons, op een zachte handdoek, met de knapste man van het heelal naast me. Ik duw mezelf tegen Tuomas aan, omklem zijn stijve penis. Zacht streel ik hem. Tuomas houdt me niet tegen. Nu is hij degene die kreunt. Ik voel hoe hij met zijn onderarm een weg zoekt

'Zijn hand glijdt over mijn huid, ik voel het tintelen tot diep in mijn binnenste'

tussen mijn benen. Met zijn mond zoekt hij mijn borsten. Hij neemt mijn tepels in zijn mond, zuigt eraan. Het lijkt of mijn huid sist. Voordat ik maar kan bedenken dat ik het zou willen, kust hij me tussen mijn dijen. Ik voel zijn warme tong. Ik kreun hard, maar het kan me niets schelen. We zitten in een houten huisje in de sneeuw ergens in niemandsland. Niemand hoort me. Hij gaat door en door tot ik het niet meer houd. Ik wil nog zoveel meer, nog zo lang doorgaan, maar ik kan het niet tegenhouden en kom klaar. "Good girl", fluistert Tuomas. We doezen een kwartier in bed. Geven elkaar zachte kusjes tot ik weer bij zinnen ben. Dan herhalen we onze zetten, dit keer met meer ruwheid en geilheid. De kerstman hoort me vast schreeuwen in zijn slee. Een zucht van verlichting gaat door me heen als Tuomas zijn penis eindelijk in me duwt. Hij leunt op zijn ellebogen alsof hij zich opdrukt. Ik zie de rollende spieren. We maken oogcontact. Steeds sneller worden onze bewegingen. Gretiger. Steeds luider worden we en we blijven elkaar aankijken tot ik tot mijn grote verrassing nog een keer klaarkom. Niet veel

later verstijft Tuomas. Zijn onderlichaam verstrakt en hij duwt zichzelf nog wat steviger in me, zijn heupen leunend op mijn bekken. "Een meesterwip", zou Saskia zeggen. Maar zij is hier niet, en Tuomas wel. Ik geef hem een zoen. Hij lacht verlegen.

"Ik denk dat ik nu wel ben opgewarmd", giechel ik. Tuomas heeft me compleet ontdood.

Tuomas geeft me een zoen op mijn neus. Het is inmiddels ochtend geworden. "Dan gaan we lekker douchen en halen we je sneeuwscooter op."

Ik kras met een nagel over zijn onderarm. Het voelt zo vertrouwd om bij hem te zijn. "En daarna? Gaan we samen lunchen in het restaurant of kruipen we terug in bed?"

"Met de openhaard aan?" Tuomas kijkt ondeugend. Zijn vingertoppen trekken cirkels over mijn buik. "En lekkere hapjes en Finse salmiaklikeur?"

"Wat doe je met Kerstmis?" vraag ik. "Want met dit vooruitzicht verzet ik mijn vlucht."

"Je bent welkom, Loa. We halen je spullen in het hotel en doen boodschappen. Ik heb nog haardhout genoeg."

Hij zoent me opnieuw, dit keer op mijn mond. Ik trek de tenen van mijn linkervoet langzaam over zijn kuit. Met een hand streel ik zijn borst. Met de andere duw ik de brutale pluk blond haar terug op zijn plek. Tuomas' handen masseren mijn billen. Zachte kneepjes. Ik grom van genot. Die scooter kan best een uurtje wachten. First things first.

En daarna? Ach, wie weet verleng ik mijn verblijf hier wel tot kerst. *Live life to the max*, zeggen ze dat niet? Het scheelt me in elk geval een hondenkluij met snotspruiten. Ik blijf graag nog langer in Tuomas' chalet tot ook mijn hart volledig is ontdood. Misschien zelfs nog wat langer... ■